

Sygn. akt I NO 131/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Czajkowski (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania N. Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 maja 2019 r. Nr (...)/2019 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w D., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 467,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389 z późn. zm.; dalej: ustawa o KRS), uchwałą nr (...)/2019 z dnia 8 maja 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w D., przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie M. S. oraz nie przedstawiła Prezydentowi

RP wniosku o powołanie do pełnienia wskazanego urzędu w Sądzie Rejonowym w D. N. Z. (skarżąca) oraz K. D., A. K., A. M., E. M., M. S., J. S., E. W. Obwieszczenie o wolnym stanowisku zostało ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 467.

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że przedstawieni kandydaci spełniali wymagania ustawowe określone przez art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 23 z późn. zm.; dalej: u.s.p). Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że podejmując uchwałę kierowała się dyspozycją art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe i dorobek naukowy oraz poparcie środowiska sędziowskiego. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy uznała, że skarżąca oraz inni nieprzedstawieni kandydaci nie okazali się kandydatami lepszymi od wskazanego przez Radę M. S.

Opiniując kandydaturę skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała szczegółowo jej sylwetkę wskazując, że N. Z. ukończyła studia prawnicze z wynikiem bardzo dobrym. Odbiła aplikację sądową w okręgu Sądu Okręgowego w R., w 2006 r. oraz złożyła egzamin sędziowski również z wynikiem bardzo dobrym. Od dnia 2 października 2006 r. do 31 marca 2007 r. zatrudniona była na stanowisku asystenta sędziego w I Wydziale Cywilnym w Sądzie Okręgowym w R. Z dniem 26 października 2006 r. została wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. Od 1 kwietnia 2007 r. do 31 sierpnia 2008 r. pracowała jako referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w D. Obowiązki orzecznicze wykonywała w wydziale grodzkim oraz w wydziale ksiąg wieczystych. Od 17 października 2008 r. do 9 czerwca 2009 r. wykonywała zawód radcy prawnego w ramach indywidualnej kancelarii radcy prawnego w D. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]. z dnia 24 kwietnia 2009 r. została wpisana na listę adwokatów [...] Izby Adwokackiej. Od 10 czerwca 2009 r. do chwili obecnej wykonuje zawód adwokata w ramach indywidualnej kancelarii adwokackiej w D. Od 1 stycznia 2016 r. świadczy także nieodpłatną pomoc prawną jako adwokat w - prowadzonym przez Powiat D. - Punkcie Nieodpłatnej Pomocy Prawnej w B. W 2008 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa

gospodarczego dla sędziów. Prowadzi szkolenia, jak również bierze udział w szkoleniach zawodowych.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 8 maja 2019 r., w głosowaniu tajnym, podczas ponownego głosowania na kandydaturę skarżącej nie oddano głosów „za” ani „przeciw” oraz oddano 15 głosów „wstrzymujących się”. W rezultacie kandydatura skarżącej nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołaniem z dnia 28 maja 2019 r. N. Z. zaskarżyła uchwałę zarzucając jej naruszenie następujących przepisów prawa:

1. naruszenie prawa materialnego (art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.):

a. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez zastosowanie dyskryminujących kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w D., naruszających podstawowe reguły prawne - konstytucyjne zasady jednakowego dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji oraz niedokonanie faktycznej i rzetelnej oceny kandydatury skarżącej na równych zasadach jak innych kandydatów przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez KRS w innych postępowaniach,

b. art. 61 § 2 pkt 3 u.s.p. poprzez jego niezastosowanie i wybór kryterium oceny kandydatów, tj. doświadczenia orzeczniczego wykluczającego możliwość objęcia urzędu sędziego przez osoby wykonujące m.in. zawód adwokata,

c. art. 57f § 1 u.s.p. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na niewzięciu pod uwagę okoliczności, że ocena kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata jest dokonywana w oparciu o badanie jakości, sprawności, rzetelności i terminowości dokonywanych czynności, bądź jakości i rzetelności sporządzonych opinii prawnych lub innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa, a także podnoszenia kwalifikacji zawodowych i kultury urzędowania obejmującej kulturę osobistą oraz sposób zachowania wobec uczestników postępowania i współpracowników;

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść

rozstrzygnięcia (art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.):

a. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez:

- nierozważenie wszechstronnie sprawy, niewzięcie pod uwagę przy ocenie kandydatury skarżącej jej wysokich kwalifikacji (potwierdzonych opinią Przewodniczącej I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w D.) w tym osiągnięcia najwyższych spośród wszystkich kandydatów ocen ze studiów, jak również z egzaminu sędziowskiego, dużego doświadczenia zawodowego skarżącej, która wykonywała zawody asystenta sędziego, referendarza sądowego, radcy prawnego oraz adwokata, jak również danych potwierdzających zdobycie dodatkowych kwalifikacji - ukończenia studiów podyplomowych z zakresu Prawa Gospodarczego i Ekonomii dla Sędziów na w W.,

- niewzięcie pod uwagę całości dokumentacji złożonej przez skarżącą do sprawy, a w szczególności opinii Prezesa Sądu Rejonowego w R. z dnia 15 stycznia 2009 r., a przez to niewzięcie pod uwagę przy ocenie kandydatury skarżącej pozytywnej oceny jej pracy na stanowisku referendarza sądowego, rekomendacji sędziów Sądu Rejonowego w D. z dnia 11 czerwca 2018 r. i 28 czerwca 2018 r., opinii ORA w [...]. z dnia 22 czerwca 2019 r., opinii dyrektora MOPS w D. oraz zaświadczenia Starosty powiatu D. z dnia 5 lutego 2018 r.,

- przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury skarżącej poprzez uznanie, że kandydat, co do którego przedstawiono Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w D. spełnia w wyższym zakresie niż skarżąca kryterium kwalifikacji merytorycznych i doświadczenia zawodowego,

- przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury skarżącej i uznanie, że skarżąca w mniejszym stopniu, niż kandydat, co do którego przedstawiono Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w D., spełnia wymogi do powołania na urząd sędziego Sądu Rejonowego w D., pomimo tego, że takiej oceny nie można dokonać na podstawie zgromadzonej w postępowaniu dokumentacji,

- przekroczenie granic swobodnego uznania polegające na nieodniesieniu się przez Radę do oceny kwalifikacyjnej skarżącej, w której wskazane zostały

okoliczności przemawiające za przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie N. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w D.;

b. art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS poprzez:

- niewskazanie jakimi konkretnie kryteriami oceny kandydatur kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiając Prezydentowi RP wniosku o powołanie N. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w sądzie Rejonowym w D., w sytuacji gdy została ona wysoko oceniona zarówno w ocenie kwalifikacji sporządzonej przez Przewodniczącą I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w D. SSR B. K., jak również przedłożonych trzech opiniach sędziów i dwóch rekomendacjach sędziów Sądu Rejonowego w D., jak również w opinii Okręgowej Rady Adwokackiej w [...].,

- niezastosowanie ustawowych kryteriów przy rozpoznawaniu i ocenie kandydatury skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego, tj. nieuwzględnienie oceny kwalifikacji skarżącej, jej doświadczenia zawodowego, opinii Prezesa Sądu Rejonowego w R. i sędziów Sądu Rejonowego w D.,

- niewskazanie w treści uchwały, którego z kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS nie spełnia kandydatura skarżącej i niewskazanie w treści uzasadnienia uchwały żadnej okoliczności i kryterium, które miałyby wskazywać na brak kwalifikacji Skarżącej do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego;

c. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez:

- brak w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały porównania kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydata, co do którego przedstawiono Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w D. oraz Skarżącej, pomimo iż skarżąca również podobnie jak w/w kandydat przedłożyła w postępowaniu konkursowym bardzo dobre opinie sporządzone przez Prezesa Sądu Rejonowego w R. oraz sędziów Sądu Rejonowego w D., które wskazują na jej dużą wiedzę, umiejętności, pracowitość, dokładność, rzetelność i wysoką kulturę osobistą, a dodatkowo opinia Prezesa Sądu Rejonowego w R. na dużą ilość załatwionych spraw jako referendarz sądowy,

- brak jednoznacznego i przejrzystego wskazania w uzasadnieniu uchwały kryteriów, które w przedmiotowej procedurze konkursowej zostały zastosowane przez Krajową Radę Sądownictwa, a stanowiących podstawę wyboru jednego kandydata - brak wskazania, jakie kryteria ocenne zostały zastosowane w celu porównania kandydatury M. S. i skarżącej N. Z.;

d. art. 31 ust. 2b ustawy o KRS - poprzez przyjęcie przez Zespół stanowiska, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o KRS przed upływem 21-dniowego terminu przedstawienie Radzie opinii w sprawie indywidualnej przez Ministra Sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie pkt 1 i częściowo w pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w D. i przekazanie Radzie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenia na jej rzecz kosztów według norm przepisanych.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości, szczegółowo przedstawiając argumenty przemawiające za jego stanowiskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy przede wszystkim wskazać, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich. Stosownie do przepisów ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu udostępnionej dokumentacji sprawy oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli takowe zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W przypadku, w którym na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, w pierwszej kolejności kandydatura taka rozpoznawana jest przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, który następnie opracowuje listę rekomendowanych

kandydatów, kierując się przy ustalaniu ich kolejności oceną kwalifikacji, przy uwzględnieniu doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, rekomendacji, publikacji i innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia, a także opinii Kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ustawy o KRS). Dopiero po wykonaniu powyższych czynności Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, a następnie podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia lub też nie, wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS). W rozpatrywanej sprawie właściwa procedura została zachowana.

Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa podjęta w sprawie indywidualnej, a więc także w przypadku przedstawiania lub odmowy przedstawiania Prezydentowi RP wniosku o powołanie stanowisko sędziowskie, wymaga uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o KRS). Zgodnie zaś z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, każdy uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Tak więc właściwość Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje jedynie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem kompetencja do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Sąd Najwyższy została ustawowo wyłączona.

Ukształtowana i utrwalona linia orzecznicza Sądu Najwyższego wyraźnie potwierdza, że ocena poszczególnych kandydatów oraz występowanie do Prezydenta RP z wnioskiem o powołanie sędziego stanowi konstytucyjne uprawnienie KRS, określone w art. 179 Konstytucji RP, czego nie mogą zmienić inne rozwiązania ustawowe. W razie więc jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie zastosowanie powinna znaleźć zasada prokonstytucyjnej wykładni przepisów ustawy. Postępowanie w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma bowiem charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wobec czego podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w

rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego z norm konstytucyjnych, głównie ze wspomnianego już art. 179 Konstytucji RP. Jak to wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, nie może on decydować również o tym, który z kandydatów powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231).

Z powyższego wynika, że w toku postępowania przed Sądem Najwyższym prowadzonego na skutek odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydata na wolne stanowisko sędziowskie wykluczone jest dokonywanie oceny kandydatów w kontekście rozważań, który z nich jest kandydatem „lepszym”, tj. czy przymioty któregoś z kandydatów powinny być przez Krajową Radę Sądownictwa w tym postępowaniu preferowane, czego skutkiem miałyby być przedstawienie Prezydentowi wniosku o powołanie innej osoby, niż objęta już podjętą uchwałą. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano bowiem, że rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15, LEX nr 1816595; także: z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, LEX nr 2008682; także: z 21 lipca 2015 r., III KRS 37/15, LEX nr 2008683), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299; także z 15 września 2015 r., III KRS 48/15, LEX nr 2008687). Ponadto Sąd Najwyższy nie jest umocowany do przeprowadzania powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i przywołane tam orzecznictwo). Wskazane zastrzeżenia mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zarzuty skarżącej należy zatem przeanalizować biorąc pod uwagę powyższe uwagi, a także wyznaczone przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Za nieuzasadniony trzeba więc uznać zawarty w pkt. 1 *petitum* odwołania zarzut obejmujący naruszenie przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez zastosowanie dyskryminacyjnych kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w D., naruszających podstawowe reguły prawne - konstytucyjne zasady jednakowego dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji oraz niedokonanie faktycznej i rzetelnej oceny kandydatury skarżącej na równych zasadach jak innych kandydatów przedstawionych Prezydentowi RP przez Radę w innych postępowaniach.

Zasada sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji) oraz zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) sprowadza się w przedmiotowej sprawie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz, czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP, w realiach niniejszej sprawy, jest przede wszystkim badanie formalnego aspektu dostępu do służby, a więc związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania.

Jak słusznie wskazano w orzecznictwie, ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej w sprawie procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13, LEX nr 1555610). Również w stosunku do wymogów przestrzegania art. 32 ust. 1 Konstytucji, należy podkreślić, że poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową

Radą Sądownictwa w indywidualnej sprawie nie może oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Zarzut skarżącej dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych zasadniczo opiera się na twierdzeniu, że przy ocenie kandydatów zastosowano dyskryminujące kryteria oceny oraz nie dokonano rzetelnej oceny kandydatury skarżącej na równych zasadach.

Takiego stanowiska skarżącej nie sposób podzielić, tym bardziej, że nie przedstawiła ona, poza ogólnym stwierdzeniem, konkretnych faktów mających uzasadniać sformułowany w odwołaniu zarzut. Zwraca zresztą uwagę fakt, że judykat Trybunału Konstytucyjnego przytoczony w tym zakresie w odwołaniu jest w sposób oczywisty skierowany do ustawodawcy, skoro mowa w nim o zakazie konstruowania określonej treści unormowań. Oczywiście jest natomiast, że Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę nie tworzy unormowań, ale stosuje przepisy ustawy będące podstawą jej formalnych i merytorycznych działań. Należy natomiast podkreślić, że z art. 60 Konstytucji RP wynika, iż obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, co przecież nie może oznaczać zagwarantowania udziału w pełnieniu tej służby. Równe prawo do służby publicznej nie jest bowiem tożsame z istnieniem prawa podmiotowego określonej osoby do pełnienia tej służby, w szczególności prawa, które mogłoby być egzekwowane na drodze sądowej. Tezę tę potwierdza ukształtowane orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, z którego wynika jasno, że prawo do służby publicznej wynikające z art. 60 Konstytucji RP nie oznacza, by komukolwiek przysługiwało roszczenie o przyjęcie do tej służby (zob. uzasadnienia wyroków Trybunału Konstytucyjnego: z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK 1999 nr 9, poz. 163, z 10 maja 2000 r., SK 21/99, OTK 2000 nr 4, poz. 109, czy z 6 listopada 2012 r., SK 29/11, OTK-A 2012 nr 10, poz. 120).

Naruszenia norm konstytucyjnych skarżąca dopatruje się natomiast w wyborze przez Krajową Radę Sądownictwa określonego kryterium, wynikającego przecież z art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS, jakim był staż pracy związany z wykonywaniem zawodu referendarza sądowego. Należy jednak dostrzec, że Krajowa Rada Sądownictwa była zobligowana do zastosowania kryteriów określonych w ustawie, której niekonstytucyjności skarżąca przecież nie zarzuca,

niekonstytucyjność taka zresztą jak dotąd nie została stwierdzona w stosownym postępowaniu. Należy natomiast dostrzec, że gdyby przyjmować zastosowanie przepisów konstytucyjnych w taki sposób, jaki sugeruje skarżąca, nie byłoby możliwości w ogóle wyboru kandydata na stanowisko sędziowskie spośród kandydatów wywodzących się z różnych kręgów zawodowych, określonych w art. 61 § 1 pkt 7 i § 2 u.s.p., przy jednoczesnym uwzględnieniu kryteriów związanych z wykonywaniem któregoś z tych zawodów. W sytuacji bowiem, gdy określony zawód prawniczy nie był wykonywany przez kandydata niewskazanego Prezydentowi RP w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa, czy też stanowisko naukowe nie byłoby zajmowane przez tego kandydata, uwzględnienie samego tego faktu prowadziłyby do dyskryminacji. Takie rozumienie powołanej wyżej normy zawartej w art. 60 Konstytucji RP, jak również zawartych w art. 2 i 32 ust. 1 ustawy zasadniczej jest nie do zaakceptowania. Możliwe są przecież takie sytuacje, kiedy w doświadczeniu zawodowym różnych kandydatów nie ma żadnych elementów wspólnych, które pozwoliłyby na jednolitość w ocenie ich przydatności do pełnienia służby sędziowskiej. Nie sposób przecież twierdzić, że w takiej sytuacji wybór kandydata na stanowisko sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa jest w ogóle niemożliwy. Przeciwnie, wybór taki musi być zarówno możliwy, jak i konieczny. Wbrew stanowisku skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła fakt, że wykonywała ona zawód adwokata, jak również pozytywną ocenę jej pracy, co wynika z ustaleń zawartych na s. 13 zaskarżonej uchwały. Nie sposób zatem podzielić zarzutu naruszenia art. 61 § 2 pkt 3 i art. 57f § 1 u.s.p. Z przepisów tych wynika wprawdzie, że osoba wykonująca zawód adwokata przez określony czas może być powołana na stanowisko sędziego sądu rejonowego, jednak z treści zaskarżonej uchwały nie wynika przecież, by wykonywanie tego zawodu stanowiło dla Krajowej Rady Sądownictwa przeszkodę w wyborze kandydata w kwestionowanym konkursie. Jedynie wówczas można by mówić o naruszeniu powołanych wcześniej regulacji. Fakt wykonywania zawodu adwokata, na wysokim poziomie, stwierdzony w ocenie kwalifikacji skarżącej, został natomiast uwzględniony, a mógł być uwzględniony jedynie w sensie pozytywnym. Nie oznacza to jednak, że kryterium to musiało zdecydować o treści decyzji Rady rozstrzygającej przeprowadzany konkurs.

Należy też dostrzec, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż Krajowa Rada Sądownictwa oceniając kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego podkreślała kilkakrotnie, że wszyscy kandydaci posiadają wystarczające kwalifikacje zawodowe uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu rejonowego. Dotyczy to także skarżącej; zaskarżona uchwała wprost odnosi się do kwalifikacji dotyczących jej osoby w tej części, w której w sposób zakładający akcept Krajowa Rada Sądownictwa powołuje ocenę pracy, jaka została sporządzona w postępowaniu nominacyjnym (zob. s. 13-14 zaskarżonej uchwały).

Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania, także co do skarżącej, wymagane przez ustawę o KRS okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Przypomnieć należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów. Oceniając zaskarżoną uchwałę trzeba też zwrócić uwagę, że kryteria oceny kandydatów zawarte w art. 35 ust. 2 pkt 1-2 ustawy o KRS zostały zastosowane w sposób odpowiedni do każdego z kandydatów, którzy wykonują przecież różne zawody. Kwestią oczywistą jest, że sposób „odpowiedni” nie oznacza „identyczny”, przy czym żaden np. z tytułów nie ma pierwszeństwa przy ocenie kwalifikacji kandydatów przez Radę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15, LEX nr 2004200).

Odnosząc się do kolejnych zarzutów zawartych w pkt 1 *petitum* odwołania, obejmujących naruszenie przepisów ustawy u.s.p., art. 61 § 2 pkt 3 oraz 57f § 1, które sprowadzają się do twierdzenia, że doszło do niezastosowania przepisów i wyboru kryterium oceny kandydatów (doświadczenia orzeczniczego), które wyklucza możliwość objęcia urzędu sędziego przez osoby wykonujące zawód adwokata oraz niewzięcia pod uwagę tego, że kryteria stosowane wobec kandydata wykonującego zawód adwokata odnoszą się do czynności dokonywanych w jego zawodzie, gdzie nie ma miejsca na zdobycie doświadczenia orzeczniczego, należy stwierdzić, że do wyłącznej kompetencji Rady należy wybór decydującego kryterium, które przesądza o wskazaniu kandydata. Już wcześniej kwestia ta

została zasygnalizowana, niemniej podkreślić należy, iż gdyby ustawodawca nie przypisał Krajowej Radzie Sądownictwa władzy dyskrecjonalnej w rozważanym zakresie, sam fakt ubiegania się przedstawicieli różnych zawodów prawniczych o stanowisko sędziego, prowadziłby do niemożliwości wyboru, gdyż osiągnięcia tych kandydatów nie mogłyby być skutecznie porównane. Nawet bowiem gdyby uznać, że każdy kandydat tak samo bardzo dobrze wykonywał swoje dotychczasowe obowiązki zawodowe, dysponowałby pozytywnymi opiniami i rekomendacjami, nie można byłoby dokonać wyboru, gdyż specyfika każdego zawodu prawniczego jest nieco inna, nie wspominając już o zajmowaniu stanowiska związanego z pracą naukową. Taka wykładnia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS byłaby więc dysfunkcyjna.

Kryterium uznane przez Krajową Radę Sądownictwa za najistotniejsze i zastosowane w pierwszej kolejności umożliwiło dokonanie oceny, zgodnie z którą skarżąca nie okazała się lepszym kandydatem od M. S.. Jest to z pewnością kryterium legalne, gdyż możliwość jego wyboru wynika wprost z ustawy, jednak Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlatego to, a nie inne kryterium miało charakter decydujący, bowiem jest to prerogatywa Rady merytorycznie niekontrolowalna. W szczególności kontrola tego kryterium jest niemożliwa, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie, poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16, LEX nr 2172435; także: z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17, LEX nr 2281237 i z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17, LEX nr 2349402). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). Trzeba przy tym dodać, iż ocena kandydatów nie oznacza konieczności przytoczenia w uzasadnieniu uchwały dokładnie wszystkich faktów dotyczących wszystkich kandydatów, jakie przemawiałyby na ich korzyść. Taki obowiązek nie wynika z ustawy, a należy przypomnieć, iż Sąd Najwyższy w przeszłości wskazywał, że każdemu z kandydatów znane są okoliczności pozytywne i negatywne związane z przebiegiem ich pracy zawodowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16, LEX nr 2188644). Istotą uchwały przedstawiającej Prezydentowi RP

wybranego kandydata na stanowisko sędziego jest przytoczenie kryteriów i argumentów przemawiających za decyzją pozytywną, gdyż ostatnim organem w procesie nominacyjnym jest właśnie Prezydent, a w jego gestii pozostaje ocena już tylko tego kandydata, który jest przedstawiony z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego. Nie można więc stwierdzić, by zaskarżona uchwała naruszała przytoczone w odwołaniu przepisy u.s.p.

Sąd Najwyższy, odnosząc się do zawartych w pkt 2 *petitum* odwołania zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych, tj. art. 33 ust. 1, 35 ust. 2 ustawy o KRS, które sprowadzają się do niewzięcia pod uwagę kwalifikacji skarżącej, całości jej dokumentacji, niewskazania przez Radę jakimi kryteriami oceny się kierowała i którego z kryteriów ustawowych skarżąca nie spełnia, zwraca uwagę, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały wskazuje, iż Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując i oceniając kandydatury, dysponowała i badała dokumentację dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie, w tym dotyczącą skarżącej. Oczywistym jest też, że dokonała analizy każdej z kandydatur, bowiem uznała, że wszyscy kandydaci spełniają wszystkie wymagane ustawowo kryteria i chociażby z tego powodu nie może przedstawić kryteriów, których skarżąca nie spełnia. Treść uzasadnienia uchwały Rady wskazuje bez żadnych wątpliwości na to, że wszystkie kwalifikacje skarżącej, w tym zarówno wykształcenie, doświadczenie zawodowe, jak i opinie, które przedstawiła były przedmiotem dokonanej przez Radę analizy, zatem nie doszło do pominięcia istotnych okoliczności sprawy. Kwalifikacje skarżącej - jak i pozostałych kandydatów - Rada uznała za wystarczające do ubiegania się o urząd sędziego sądu rejonowego. Wobec tego, że wszyscy kandydaci stawiane wymogi spełniali, Rada jak już było podnoszone, posiadając niekontrolowalną prerogatywę dotyczącą wyboru kryterium decydującego o wyborze kandydata, z tej prerogatywy skorzystała. Przedmiotowej decyzji Sąd Najwyższy nie jest władny kontrolować, gdyż nie zezwalają na to normy rangi zarówno ustawowej, jak i konstytucyjnej. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego głównie z art. 179 Konstytucji RP. Należy zatem podkreślić, iż nie mogło dojść do naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w sytuacji, gdy Rada posłużyła się jednym z kryteriów,

jakim posługuje się ten przepis, tj. doświadczeniem w stosowaniu prawa, akurat w tym wypadku na stanowisku referendarza sądowego, a największym dysponował właśnie wybrany kandydat. Zaznaczyć należy, iż w sytuacji, kiedy o określone stanowisko sędziowskie ubiegają się przedstawiciele różnych zawodów prawniczych, spełniający wymogi z art. 61 § 2 u.s.p., wybór kryterium związany z wykonywaniem któregośkolwiek z tych zawodów, czy zajmowanych stanowisk, w kontekście wolnego stanowiska sędziowskiego może doprowadzić Krajową Radę Sądownictwa do uznania, że przesądzi doświadczenie zawodowe adwokata, radcy prawnego, czy też dorobek naukowy z określonej dziedziny prawa. Nie można więc stwierdzić, iż dyskryminowani takim wyborem kryterium wiodącego byłiby ci kandydaci, którzy nie legitymują się wybranym przez Radę doświadczeniem zawodowym, czy dorobkiem naukowym. Posługiwanie się w takiej sytuacji argumentem o dyskryminacji przy wyborze kryterium jest więc nie do zaakceptowania. Szczegółowe rozważania w zakresie oceny poszczególnych osiągnięć zawodowych kandydatów we wzajemnym odniesieniu są możliwe jedynie wówczas, gdy osiągnięcia te są związane z tą samą płaszczyzną działalności zawodowej, a taka sytuacja w niniejszej sprawie zachodzi jedynie częściowo. Rada mogła bowiem porównać okres pracy zawodowej kandydatów w takiej części, w jakiej pozostawał wspólny dla legalnie wybranego kryterium w zakresie stosowania prawa na określonym stanowisku, a było to stanowisko referendarza sądowego. W żadnym więc razie nie można tu mówić o nietransparentności konkursu i wybranego kryterium, co niezasadnie kwestionuje skarżąca.

Nie można przy tym zgodzić się ze skarżącą, o czym już była mowa, że nie została uwzględniona ocena jej pracy zawodowej - została ona uwzględniona, na co wskazuje treść zaskarżonej uchwały, co nie oznacza jeszcze, że uwzględnienie jej musiało prowadzić do wydania uchwały, w której wybrana zostałaby skarżąca jako kandydat na stanowisko sędziego w sądzie Rejonowym w D.. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż uzasadniając postawione zarzuty skarżąca zmierza do dokonania przez Sąd Najwyższy merytorycznej kontroli zaskarżonej uchwały w kontekście jej doświadczenia zawodowego. Tylko tak można bowiem ocenić zawarty w uzasadnieniu odwołania fragment, wskazujący, iż zdaniem skarżącej wykonywanie przez nią zawodu adwokata łączy się z potrzebą posiadania

nieporównywanie większej wiedzy niż wykonywanie zawodu referendarza sądowego, co pozostawało poza uwagą Krajowej Rady Sądownictwa. Taki aspekt zaskarżonej uchwały, a więc merytoryczny, musiał pozostawać poza uwagą Sądu Najwyższego z podanych wcześniej powodów. Trzeba też zaznaczyć, iż w istocie merytoryczny charakter mają wszystkie te podniesione przez skarżącą zarzuty, gdzie eksponuje dowolność w rozważeniach Rady dotyczących kwalifikacji. Dowolność ta miałaby miejsce jedynie wówczas, gdyby jakiś pozytywny element kwalifikacji skarżącej kandydatki został uznany za okoliczność rzutuująca negatywnie na ocenę jej osoby przez Radę, do czego nie doszło.

Podkreślić w tym kontekście ponownie należy, że ukształtowane orzecznictwo Sądu Najwyższego na gruncie ustawy o KRS oraz odpowiednich przepisów konstytucyjnych przyjmuje, że przedmiotem sprawowanej kontroli jest jedynie formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Krajową Radę Sądownictwa stosowanych kryteriów i procedur postępowania. Kontrolą nie jest objęta sama ocena kwalifikacji czy predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów oceny stosowanych w ramach postępowania. Takie działanie mogłoby stanowić naruszenie uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742). Sąd Najwyższy nie jest zatem ustawowo umocowany do tego, by ocenić, czy zasób posiadanej przez skarżącą wiedzy niezbędnej przy wykonywaniu zawodu adwokata jest nieporównanie większy, niż referendarza sądowego, co z kolei mogłoby doprowadzić Radę do wyboru jej osoby, jako kandydata na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w D.. Do takiej oceny, a więc niedozwolonej, sprowadza się większość podniesionych w odwołaniu zarzutów.

Należy zaznaczyć, że zarzuty odwołania mogą być wprawdzie skierowane w odniesieniu do uchwały ze wskazaniem na naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, jednak w niniejszej sprawie nie

miało to miejsca. Zaskarżona uchwała została uzasadniona w sposób wyczerpujący. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała kryteria, którymi kierowała się w niniejszej procedurze nominacyjnej. Organ ten przytoczył okoliczności przemawiające za uznaniem, że wybrany kandydat został uznany za najlepszego. Z uzasadnienia uchwały jasno wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, w odniesieniu do wszystkich kandydatów będących uczestnikami postępowania uwzględniła jednolite okoliczności rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w D. Dochowane zostały wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych przez jej art. 35 ust. 2 kryteriów. Kryteria te wynikają z umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa znaczenie przypisała doświadczeniu orzeczniczemu kandydatów i tym samym skarżąca nie okazała się kandydatem lepszym od M. S. Trzeba też dodać, że Rada uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w R. wydaną w dniu 18 marca 2019 r. Podczas głosowania Kolegium skarżąca otrzymała 1 głos „za”, 3 głosy „przeciw” oraz 2 głosy „wstrzymujące się”. Natomiast wskazany przez Radę M. S. otrzymał wyłącznie głosy „za” w liczbie 6. Zatem jego kandydatura otrzymała całkowite poparcie Kolegium, co Rada także uwzględniła. Trzeba stwierdzić, że w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowano przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne, co Sąd Najwyższy był władny ustalić (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2015 r., III KRS 50/15, LEX nr 1827137). Zauważyć należy, iż uzasadnienie podnoszonego naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy KRS polega wyłącznie na eksponowaniu tego, co przemawiało zdaniem skarżącej za wskazaniem jej kandydatury, a więc w istocie stanowi polemikę z decyzją merytoryczną Krajowej Rady Sądownictwa która, jak już zaznaczono wyżej, nie podlega w tym zakresie kontroli w trybie wniesionego odwołania. Trzeba jedynie zaznaczyć, iż zgodnie z treścią art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe kandydatów, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, a także pozostałe wymienione w powołanym przepisie kryteria. Wbrew wywodom zawartym

w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa w sposób pozytywny uwzględniła ocenę kwalifikacji skarżącej. Wynika to z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały - zostały w niej przecież podkreślone pozytywne elementy oceny kwalifikacji N. Z. Nie można zatem twierdzić, że Rada utożsamiła kryteria oceny kandydatów z ustawowymi warunkami, jakie kandydaci muszą spełnić, żeby w ogóle uczestniczyć w konkursie na wolne stanowisko sędziowskie. Rzecz natomiast w tym, że jedno z kolejno wymienionych w ustawie kryteriów miało dla Rady charakter przeważający, co należy uznać za zabieg nie tylko legalny, ale również konieczny dla dokonania wyboru. Sama zresztą skarżąca dostrzega w uzasadnieniu wniesionego odwołania, że przedłożyła ona „podobnie jak w/w kandydat” bardzo dobre opinie dotyczące jej osoby, sporządzone przez wskazane tam podmioty. Uwzględnienie takich opinii na rzecz wybranego przez Radę kandydata nie może być uznane za naruszenie prawa - uwzględnienie takich, które dotyczą skarżącej w sytuacji dokonania jej wyboru, także takiego naruszenia nie stanowiłoby.

Tym samym przedstawione wyżej zarzuty podniesione w pkt 2 *petitum* odwołania należy uznać za chybione.

Zaskarżona uchwała, zdaniem Sądu Najwyższego, nie została także podjęta z naruszeniem art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, co zarzuca skarżąca. Powołany przepis stanowi, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych wymaga uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy funkcją i przedmiotowymi celami uzasadnienia. Oczywiste jest, że uzasadnienie nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów przyjąć trzeba, że Krajowa Rada Sądownictwa nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów. Wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Krajową Radę Sądownictwa. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację, może zatem porównać ją z osiągnięciami wybranego kandydata. Zatem nieprzedstawienie bardziej szczegółowej charakterystyki kandydatów nie przedstawionych Prezydentowi RP, a także wnikliwego ich porównania do kandydata przedstawionego nie narusza art. 42 ust. 1 ustawy o KRS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2016 r., III KRS

10/16, LEX nr 2288946). Nie ma nadto podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Krajowa Rada Sądownictwa nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowego porównywania charakterystyki kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur. Sąd Najwyższy wskazywał już bowiem, że charakter konkursu na wolne stanowisko sędziowskie nie nosi cech bezpośredniej rywalizacji, co prowadzi do konkluzji, że nie można oczekiwać od Krajowej Rady Sądownictwa, że będzie szczegółowo rozważać wszystkie atrybuty każdego z rozważanych kandydatów we wzajemnym ze sobą powiązaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636).

W świetle poczynionych wyżej uwag trzeba też zaznaczyć, że ze względu na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, Krajowa Rada Sądownictwa nie miała obowiązku szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w przedstawionych materiałach. Nie oznacza przy tym, że dokumenty takie zostały pominięte przy jej podejmowaniu. Trzeba przede wszystkim uwzględnić fakt, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się jedynie do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LEX nr 1619766), co w okolicznościach niniejszej sprawy miało miejsce.

Ostatni ze wskazanych zarzutów w pkt 2 *petitum* odwołania, dotyczący naruszenia art. 31 ust. 2b ustawy o KRS przez przyjęcie przez Zespół stanowiska, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy o KRS, przed upływem 21-dniowego terminu na przedstawienie Radzie opinii w sprawie indywidualnej przez Ministra Sprawiedliwości, jest również niezasadny. Zespół został wyznaczony w dniu 4 kwietnia 2019 r., a posiedzenie Zespołu miało miejsce 7 maja 2019 r. Minister Sprawiedliwości został zawiadomiony o powołaniu Zespołu oraz sprawach indywidualnych będących przedmiotem prac Zespołu w dniu 4 kwietnia 2019 r., jednak nie udzielił odpowiedzi. Po upływie ustawowego terminu Zespół zyskał uprawnienie do zajęcia stanowiska w przedmiotowej sprawie, co też uczynił. Wobec powyższego nie można mówić o niezachowaniu ustawowego terminu. Przyznać

zatem należy rację uczestnikowi - Krajowej Radzie Sądownictwa, która w odpowiedzi na odwołanie wносиła o uznanie także tego zarzutu za chybiony.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Rozstrzygnięcie merytoryczne powodowało, że nie mógł zostać uwzględniony wniosek skarżącej w zakresie zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania, których poniesienia zresztą nie wykazała.